

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Jeg spurgte undervisningsministeren, om hun kunne bekræfte, at Statens Uddannelsesstøtte er i gang med en undersøgelse af virkningerne af at misligholde betingelserne for tilbagebetaling af banklån. Da undervisningsministeren ikke sagde noget, vil jeg tage det som en bekræftelse på mine påstande. Jeg har yderligere fået oplyst, at denne undersøgelse faktisk er på trapperne, sådan at den kunne komme med i folketingets overvejelser angående dette lovforslag. Jeg synes stadig, det ville være rimeligt, om vi gav os så god tid, at vi kunne få sådanne ting på bordet og ikke, efter at lovforslaget i næste uge bliver vedtaget, bliver præsenteret for en regning af millionstørrelse.

Ole Vig Jensen (RV):

Det var tilfredsstillende at høre, at undervisningsministeriet har indledt forhandlinger med de frie skoler med henblik på at finde en rimelig ordning på statsstøtten, som disse skoler kan leve med. Jeg lægger vægt på netop den måde at udtrykke det på, fordi det er min opfattelse, at skolerne er trængt i dag, og jeg minder ministeren om, at i den udstrækning, hvor staten svigter på dette område, er det ikke bare – det er måske nok det værste – eleverne og deres forældre, der kommer til at lide under det, men det er faktisk også kommunerne, som i meget vid udstrækning har været velvillige over for at lave særlige kommunale støtteordninger til elever, der følger de frie skoler. Der sker altså en omfordeling af byrderne, hvis staten på denne måde frigør sig, men jeg forstår på ministeren, at man er indstillet på at finde en fornuftig løsning på det allerede her og nu.

Så er der to områder, hvor ministeren ikke svarede. Det ene er spørgsmålet om at sikre en forhandling med bankerne under den form, det nu kan ske, for at finde en rimelig rentesats for de lån, som bankerne yder til uddannelsesstøtte. Jeg bad ministeren svare på, om det ikke er en sag, der i virkeligheden kan klares af, allerede inden vi når frem til tredje behandling.

Det andet spørgsmål var ikrafttrædelsestidspunktet. Vil regeringen overveje at rykke ikrafttrædelsestidspunktet frem fra 1. august 1980 til 1. januar 1980? Det kan nå at klares i forbindelse med den finanslov, vi skal i

gang med nu, og jeg kan tilsige det radikale venstres velvillige støtte til at afsætte de fornødne midler dertil.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg beklager, at jeg glemte at svare hr. Ole Vig Jensen på spørgsmålet, om jeg inden tredjebehandlingen ville foranledige en forhandling med bankerne om en fælles aftale. Jeg vil være meget betænkelig ved med så kort varsel at skulle tage stilling til, om vi skal have en sådan aftale. Det kan meget vel, som hr. Ole Vig Jensen siger, give et loft over, en overgrænse for rentesatser på disse lån, men det kan jo også meget vel betyde, at vi skærer de billigste lån bort, og det ville vel nok være en lidet god tjeneste at gøre de uddannelsessøgende, at de billigste af lånene svandt bort. Derfor tror jeg nok, man skal tænke sig om, inden man får bundet sig for hårdt på en sådan aftale.

Hvad angår spørgsmålet om at flytte støtteåret frem til 1. januar 1980, skal jeg oplyse, at årene for uddannelsesstøtte går – og det er administrationen af det også indrettet på – fra august til august, så det er altså et fuldt støtteår. Det er derfor, datoen 1. august 1980 er valgt.

(Kort bemærkning).

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Den skal bare være, at jeg foreslår, vi får lovforslaget til behandling i udvalget igen, så vi kan få undersøgt, om det er korrekt, at man er ved at undersøge virkningen af misligholdte lån.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg er enig med ministeren i, at en eventuel forhandling om rentesatserne i forbindelse med uddannelseslån naturligvis ikke skal stille de unge ringere, end de er i dag, men det afgørende er, at det samlede rentebeløb er af en sådan størrelsesorden, at det bliver til fordel for alle uddannelsessøgende. Derfor synes jeg, det er rimeligt at finde et loft, og jeg har begrundet hvorfor: det er overordentlig sikre lån, som bankerne her udsteder. Det skal i øvrigt ikke forhindre, at de enkelte banker og sparekasser tilgodeser deres kun-